

KRISTIN
HANNAH

ΤΕΣΣΕΡΙΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΑΝΕΜΟΙ

Μετάφραση:
Χριστίνα
Σωτηροπούλου

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ηελπίδα είναι ένα νόμισμα που κουβαλώ πάντα μαζί μου: ένα αμερικάνικο σεντ, χαρισμένο από έναν άντρα που κάποτε αγάπησα. Στο ταξίδι μου, αισθάνθηκα πολλές φορές ότι αυτό το νόμισμα και η ελπίδα που συμβόλιζε ήταν τα μόνα πράγματα που μου έδιναν κουράγιο για να συνεχίσω.

Ήρθα στα δυτικά αναζητώντας μια καλύτερη ζωή, αλλά το αμερικάνικο όνειρό μου μετατράπηκε σε επιώλη, από τη φτώχεια, τις κακουχίες και την απληστία. Τα τελευταία χρόνια ήταν μια περίοδος απώλειας: χάσαμε δουλειές· σπίτια· το ψωμί μας.

Η γη που αγαπούσαμε στράφηκε εναντίον μας, μας έκανε όλους να λυγίσουμε, ακόμα και τους πεισματάρηδες ηλικιωμένους που άλλοτε μιλούσαν για τον καιρό και αλληλοσυγχαίρονταν για το σιτάρι, για την πλούσια συγκομιδή τους. Ένας άντρας πρέπει να αγωνιστεί για να κερδίσει το ψωμί του εδώ, έλεγαν ο ένας στον άλλο.

Ένας άντρας.

Όλα περιστρέφονταν γύρω από τους άντρες. Ήταν σαν να πίστευαν ότι δεν είχε καμία αξία να μαγειρεύεις και να καθαρί-

ζεις, και να γεννάς παιδιά, και να φροντίζεις περιβόλια. Αλλά εμείς οι γυναίκες των Μεγάλων Πεδιάδων δουλεύαμε από την αυγή ως τη δύση, μοχθούσαμε στα χωράφια με το σιτάρι, μέχρι που στεγνώναμε και σκληραίναμε σαν τη γη που αγαπούσαμε.

Μερικές φορές, όταν κλείνω τα μάτια μου, θα έπαιρνα όρκο ότι έχω ακόμη στο στόμα μου τη γεύση της σκόνης...

1921

*Όταν καταστρέφεις τη γη,
καταστρέφεις τα παιδιά σου.*

ΓΟΥΝΤΕΛ ΜΠΕΡΙ,
ΑΓΡΟΤΗΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ

ΕΝΑ

Η Έλσα Γουόλκοτ είχε περάσει χρόνια ολόκληρα αναγκασμέ-
νη να ζει στην απομόνωση· διάβαζε φανταστικές περιπέτει-
ες και έπλαθε με τον νου της ζωές αλλιώτικες. Στο μοναχικό της
υπνοδωμάτιο, περιστοιχισμένη από τα μυθιστορήματα που είχαν
γίνει φίλοι της, μερικές φορές τολμούσε να ονειρευτεί ότι γινό-
ταν η ίδια ηρωίδα μιας περιπέτειας, αλλά όχι πολύ συχνά. Οι
γονείς και οι αδελφές της της θύμιζαν με κάθε ευκαιρία ότι η
ασθένεια που είχε περάσει όταν ήταν παιδί είχε αλλάξει για
πάντα τη ζωή της και την είχε κάνει ευάλωτη και μοναχική. Τις
καλές μέρες, η Έλσα τους πίστευε.

Τις άσχημες μέρες, όπως εκείνη, συνειδητοποιούσε ότι, από
την ώρα που γεννήθηκε, ήταν μια ξένη στα μάτια τους. Είχαν
διαισθανθεί νωρίς τα ελαττώματά της, τη θεωρούσαν αταίριαστη
με τους υπόλοιπους.

Η συνεχής απόρριψη συνοδευόταν από πόνο, από την αί-
σθηση ότι είχε χάσει κάτι απροσδιόριστο, κάτι άγνωστο. Για να
επιβιώσει, έμενε σιωπηλή, δεν απαιτούσε ούτε αποζητούσε την
προσοχή των άλλων και τελικά αποδέχτηκε ότι την αγαπούσαν,
αλλά δεν τη συμπαθούσαν. Την πλήγωναν τόσο συχνά, που

σπάνια έδινε σημασία. Η Έλσα ήξερε ότι η συμπεριφορά τους δεν είχε να κάνει με την ασθένεια, την οποία επικαλούνταν συστηματικά για να εξηγήσουν την απόρριψή της.

Εκείνη τη στιγμή, η Έλσα καθόταν στην αγαπημένη της πολυθρόνα στο σαλόνι. Έκλεισε το βιβλίο που είχε ακουμπισμένο στην ποδιά της και βυθίστηκε σε σκέψεις. Τα χρόνια της αθωότητας είχαν ξυπνήσει κάτι μέσα της, της είχαν θυμίσει έντονα το πέρασμα του χρόνου.

Είχε τα γενέθλιά της την άλλη μέρα.

Θα γινόταν είκοσι πέντε.

Ήταν νέα, από τις περισσότερες απόψεις. Σε εκείνη την ηλικία, οι άντρες έπιναν παράνομο αλκοόλ, οδηγούσαν απρόσεχτα, άκουγαν ραγκτάιμ μουσική και χόρευαν με γυναίκες που φορούσαν κορδέλα στο μέτωπο και φορέματα με κρόσια.

Για τις γυναίκες, ήταν αλλιώς.

Οι ελπίδες μιας γυναίκας άρχιζαν να λιγοστεύουν όταν πατούσε τα είκοσι. Στα είκοσι δύο, ξεκινούσαν οι ψίθυροι στην πόλη και στην εκκλησία, τα έντονα, θλιμμένα βλέμματα. Στα είκοσι πέντε, ο κύβος είχε ριφθεί. Όποια είχε μείνει ανύπαντρη, χαρακτηριζόταν γεροντοκόρη. «Έμεινε στο ράφι», έλεγαν οι άλλοι, κουνώντας το κεφάλι και κατακρίνοντας την κοπέλα για τις χαμένες ευκαιρίες της. Συνήθως αναρωτιούνταν γιατί, ποιος ήταν ο λόγος που μια απολύτως φυσιολογική γυναίκα είχε μείνει γεροντοκόρη. Αλλά στην περίπτωση της Έλσας, όλοι γνώριζαν την απάντηση. Μάλλον την περνούσαν για κουφή, έτσι ανοιχτά που μιλούσαν για εκείνη μπροστά της. Την *κακομοίρα*. Αδύνατη σαν σκουπόξυλο. *Καμία σχέση με τις όμορφες αδελφές της*.

Όμορφιά. Η Έλσα ήξερε ότι αυτό ήταν το πρόβλημα. Δεν ήταν όμορφη. Στα καλύτερά της, με το πιο όμορφο φόρεμά της, ένας ξένος μπορεί να έλεγε ότι βλεπόταν, αλλά τίποτα παραπάνω. Ήταν σε όλα της «υπερβολικά» κάτι –υπερβολικά ψηλή, υπερβολικά αδύνατη, υπερβολικά χλωμή, υπερβολικά ανασφαλής.

Η Έλσα είχε πάει στους γάμους και των δύο αδελφών της. Καμία από τις δύο δεν της είχε ζητήσει να σταθεί δίπλα της την ώρα του γάμου και η Έλσα καταλάβαινε τον λόγο. Σχεδόν 1,80, ήταν ψηλότερη και από τους δύο γαμπρούς· θα χαλούσε τις φωτογραφίες και η εικόνα ήταν το παν για τους Γουόλκοτ. Για τους γονείς της, η εικόνα ήταν σημαντικότερη από οτιδήποτε άλλο.

Δεν χρειαζόταν να είναι κανείς μάντης για να προβλέψει την πορεία της ζωής της και το μέλλον της. Θα έμενε εκεί, στο πατρικό της οδού Ροκ, και θα τη φρόντιζε η Μαρία, που ήταν η οικονομός τους από τότε που η Έλσα θυμόταν τον εαυτό της. Μια μέρα, όταν η Μαρία θα σταματούσε να δουλεύει, η Έλσα θα αναλάμβανε τη φροντίδα των γονιών της και αργότερα, όταν θα πέθαιναν, θα έμενε μόνη της.

Και τι θα άφηνε πίσω της; Τι θα σηματοδοτούσε το πέρασμά της από τούτη τη γη; Ποιος θα τη θυμόταν και για ποιο πράγμα;

Η Έλσα έκλεισε τα μάτια και ένα οικείο, παλιό της όνειρο ήρθε ακροπατώντας: φαντάστηκε ότι ζούσε κάπου αλλού. Στο δικό της σπίτι. Άκουγε γέλια παιδιών. Των δικών της παιδιών.

Ζούσε, δεν επιβίωνε απλώς. Αυτό ήταν το όνειρό της: ένας κόσμος στον οποίο η ζωή της και οι επιλογές της δεν θα καθορίζονταν από τον ρευματοειδή πυρετό που είχε περάσει στα δεκατέσσερά της. Μια ζωή που θα αποκάλυπτε δυνάμεις της ως τότε άγνωστες και που θα επέτρεπε στην Έλσα να κριθεί και για άλλα πράγματα, όχι μόνο για την εμφάνισή της.

Η εξώπορτα άνοιξε με φόρα και η οικογένειά της μπήκε στο σπίτι. Πάντα προχωρούσαν όλοι μαζί, μιλώνοντας και γελώνοντας, ο ευτραφής πατέρας της μπροστά, με πρόσωπο κατακόκινο από το ποτό, οι όμορφες μικρότερες αδελφές της, η Σάρλοτ και η Σουζάνα, σαν φτερά κύκνου αριστερά και δεξιά του, και πίσω, η κομψή μητέρα τους που είχε πιάσει κουβέντα με τους εμφανίσιμους γαμπρούς της.

Ο πατέρας της κοντοστάθηκε. «Έλσα», είπε. «Γιατί είσαι ακόμη ξύπνια;»

«Ήθελα να σας μιλήσω.»

«Τέτοια ώρα;» είπε η μητέρα της. «Είσαι αναφοκοκκινισμένη. Μήπως έχεις πυρετό;»

«Έχει χρόνια να με πιάσει πυρετός, μαμά. Το ξέρεις αυτό». Η Έλσα σηκώθηκε όρθια, έπλεξε νευρικά τα χέρια της και κοίταξε την οικογένειά της.

Τώρα, σκέφτηκε. Έπρεπε να το κάνει. Δεν είχε τα περιθώρια να χάσει ξανά το κουράγιο της.

«Μπαμπά.» Στην αρχή το είπε τόσο σιγανά, που δεν ακούστηκε και έτσι προσπάθησε ξανά, δυναμώνοντας τη φωνή της. «Μπαμπά.»

Εκείνος την κοίταξε.

«Αύριο γίνομαι είκοσι πέντε», είπε η Έλσα.

Η μητέρα της φάνηκε να ενοχλείται από την υπενθύμιση. «Το γνωρίζουμε, Έλσα.»

«Ναι, φυσικά. Απλώς ήθελα να πω ότι πήρα μια απόφαση.»

Αυτό τους έκανε όλους να σωπάσουν.

«Εγώ... Ένα πανεπιστήμιο στο Σικάγο έχει τμήμα λογοτεχνίας και δέχεται γυναίκες. Θέλω να σπουδάσω—»

«Ελσινορ», είπε ο πατέρας της. «Τι νόημα έχει να σπουδάσεις; Εδώ δεν κατάφερες να τελειώσεις το σχολείο εξαιτίας της αρρώστιας σου. Η ιδέα σου είναι γελοία.»

Ήταν δύσκολο για την Έλσα να στέκεται μπροστά τους και να βλέπει τις αποτυχίες της να αντικατοπτρίζονται σε τόσο πολλά ζευγάρια μάτια. Δώσε τη μάχη σου. Να είσαι γενναία.

«Ναι, μα, μπαμπά, είμαι ενήλικη. Δεν έχω ξαναρρωστήσει από τα δεκατέσσερά μου. Πιστεύω ότι ο γιατρός έβγαλε διάγνωση... κάπως βιαστικά. Είμαι μια χαρά τώρα. Αλήθεια. Θα μπορούσα να γίνω δασκάλα. Ή συγγραφέας...»

«Συγγραφέας;» είπε ο πατέρας. «Έχεις κάποιο άγνωστο, κρυφό ταλέντο;»

Το βλέμμα του τη σκότωσε.

«Ισως», είπε η Έλσα σιγανά.

Ο πατέρας στράφηκε προς τη μητέρα της. «Κυρία Γουόλκοτ, δώστε της κάτι να ηρεμήσει.»

«Δεν είμαι υστερική, μπαμπά.»

Η Έλσα ήξερε ότι η συζήτηση είχε λήξει. Δεν θα κέρδιζε εκείνη τη μάχη. Έπρεπε να παραμείνει σιωπηλή και άορατη, να μη βγει στον έξω κόσμο. «Καλά είμαι. Θα πάω πάνω.»

Γύρισε την πλάτη στην οικογένειά της. Κανείς δεν την κοιτούσε πια, τώρα που είχε περάσει η στιγμή. Η Έλσα είχε χαθεί μαγικά από το σαλόνι, με εκείνον τον μοναδικό τρόπο που είχε να εξαφανίζεται.

Ευχόταν να μην είχε διαβάσει ποτέ τα Χρόνια της αθωότητας. Σε τι ωφελούσε όλη αυτή η ανέκφραστη επιθυμία; Δεν θα ερωτευόταν ποτέ, δεν θα αποκτούσε ποτέ δικιά της παιδιά.

Καθώς ανέβαινε τη σκάλα, άκουσε μουσική από τον κάτω όροφο. Θα έπαιζαν δίσκους στην καινούργια Βικτρόλα.

Κοντοστάθηκε.

Πήγαινε κάτω, πάρε μια καρέκλα και κάθισε.

Έκλεισε απότομα την πόρτα του δωματίου της για να απομονώσει τους ήχους του ισογείου. Δεν θα ήταν ευπρόσδεκτη εκεί.

Στον καθρέφτη πάνω από το λαβομάνο είδε το είδωλό της. Το χλωμό πρόσωπό της φάνταζε τεντωμένο από άσπλαχνα χέρια, το μυτερό της πιγούνι προεξείχε. Τα μακριά, σαν μουστάκια καλαμποκιού, ξανθά μαλλιά της ήταν λεπτά και ίσια, σε μια εποχή που όλες τα έκαναν κυματιστά. Η μητέρα της δεν της είχε επιτρέψει να τα κόψει όπως ήταν στη μόδα, λέγοντας ότι θα ήταν ακόμα πιο άσχημα αν ήταν κοντά. Όλα πάνω της ήταν άχρωμα, ξεπλυμένα, με εξαίρεση τα γαλάζια της μάτια.

Άναψε το φωτιστικό δίπλα στο κρεβάτι και πήρε από το κομοδίνο ένα από τα πιο αγαπημένα της μυθιστορήματα.

Φάνι Χιλ. Αναμνήσεις μιας γυναίκας της ηδονής.

Η Έλσα ξάπλωσε στο κρεβάτι και χάθηκε μέσα στη σκανδαλώδη ιστορία, νιώθοντας μια τρομαχτική, αμαρτωλή ανάγκη να αγγίξει το σώμα της, που σχεδόν την έκανε να υποκύψει. Η επιθυμία που της προκαλούσαν οι λέξεις ήταν αβάσταχτη· ο πόθος την έκανε να υποφέρει.

Έκλεισε το βιβλίο νιώθοντας ακόμα πιο ξένη από την ώρα που το είχε ξεκινήσει. Ανήσυχη. Ανικανοποίητη.

Αν δεν έκανε κάτι σύντομα, κάτι δραστικό, το μέλλον της δεν θα διέφερε από το παρόν. Θα έμενε σε εκείνο το σπίτι σε όλη της τη ζωή, καθηλωμένη μέρα και νύχτα από την ασθένεια που είχε περάσει πριν από δέκα χρόνια και από μια ασχήμια που δεν μπορούσε να αλλάξει. Ποτέ δεν θα γνώριζε την έξαψη που θα της πρόσφερε το άγγιγμα ενός άντρα ούτε την παρηγοριά του κοινού τους κρεβατιού. Ποτέ δεν θα κρατούσε στην αγκαλιά της το παιδί της. Ποτέ δεν θα αποκτούσε το δικό της σπίτι.

EKEINH TH NYXTA, η Έλσα βασανιζόταν από την επιθυμία. Το επόμενο πρωί, ήξερε ότι έπρεπε να κάνει κάτι για να αλλάξει τη ζωή της.

Τι, όμως;

Δεν ήταν όλες οι γυναίκες όμορφες ή χαριτωμένες. Και άλλες είχαν περάσει πυρετό στην παιδική τους ηλικία, αλλά είχαν αποκτήσει κανονική ζωή στη συνέχεια. Η βλάβη που υποτίθεται ότι είχε υποστεί η καρδιά της ήταν μια εικασία των γιατρών, απ' όσο καταλάβαινε. Ούτε μία φορά δεν την είχαν πιάσει αρρυθμίες, ούτε μία φορά δεν της είχε προκαλέσει σοβαρή ανησυ-

χία η καρδιά της. Η Έλσα έπρεπε να πιστέψει στο θάρρος που έκρυβε μέσα της, κι ας μην είχε δοκιμαστεί ή αποκαλυφθεί ποτέ. Και πώς να βεβαιωνόταν; Ποτέ δεν την άφηναν να τρέξει, ή να παίξει, ή να χορέψει. Την είχαν αναγκάσει να εγκαταλείψει το σχολείο στα δεκατέσσερα και έτσι ποτέ της δεν είχε αποκτήσει αγόρι. Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της κλεισμένη στο δωμάτιό της, διαβάζοντας φανταστικές περιπέτειες, πλάθοντας ιστορίες με το μυαλό της, ολοκληρώνοντας μόνη της την εκπαίδευσή της.

Σίγουρα υπήρχαν ευκαιρίες στον έξω κόσμο, αλλά πώς θα τις ανακάλυπτε;

Στη βιβλιοθήκη. Τα βιβλία είχαν μια απάντηση για όλα.

Έστρωσε το κρεβάτι της, πήγε κοντά στο λαβομάνο, χτένισε τα ξανθά μαλλιά που της έφταναν ως τη μέση κάνοντας χωρίστρα στο πλάι, τα έπλεξε σε κοτσίδα και φόρεσε ένα απλό μπλε μαρέν φόρεμα από κρεπ ύφασμα, μεταξωτές κάλτσες και μαύρα παπούτσια με τακούνι. Ένα καπέλο κλος, γάντια από αιγόδερμα και μια τσάντα συμπλήρωσαν την εμφάνισή της.

Κατέβηκε τη σκάλα, γεμάτη ευγνωμοσύνη που η μητέρα της κοιμόταν ακόμη. Ήταν πολύ νωρίς το πρωί. Η μητέρα της δεν ήθελε να κουράζεται η Έλσα, της επέτρεπε να πηγαίνει μόνο στην κυριακάτικη λειτουργία και κάθε φορά ζητούσε από το εκκλησίασμα να προσευχηθεί για την υγεία της κόρης της. Η Έλσα ήπιε βιαστικά ένα φλιτζάνι καφέ και βγήκε στη λιακάδα του μαγιάτικου πρωινού.

Η πόλη του Ντάλχαρτ στο Πανχάντλ του Τέξας απλωνόταν στα πόδια της και ξυπνούσε λουσμένη στο φως του ήλιου. Αριστερά και δεξιά από τα ξύλινα πεζοδρόμια, οι πόρτες άνοιγαν, οι καταστηματάρχες γύριζαν τις πινακίδες από «κλειστό» σε «ανοιχτό». Πέρα από την πόλη, κάτω από έναν απέραντο, καταγάλανο ουρανό, εκτεινόταν οι αχανείς Μεγάλες Πεδιάδες, μια θάλασσα από γόνιμα χωράφια.

Το Ντάλχαρτ ήταν το διοικητικό κέντρο της κομητείας, σε μια εποχή οικονομικής άνθησης. Από τότε που το τρένο είχε αρχίσει να περνάει από εκεί ερχόμενο από το Κάνσας με προορισμό το Νέο Μεξικό, το Ντάλχαρτ είχε αναπτυχθεί. Ένας καινούργιος πύργος υδροδεξαμενής δέσποζε στον ουρανό. Ο Μεγάλος Πόλεμος είχε μετατρέψει τη γη σε χρυσωρυχείο σιταριού και καλαμποκιού. *Με το σιτάρι θα κερδίσουμε τον πόλεμο!* Τούτη η φράση ακόμη γέμιζε τους αγρότες περηφάνια. Είχαν παίξει και εκείνοι τον δικό τους ρόλο.

Το τρακτέρ είχε έρθει την κατάλληλη στιγμή για να διευκολύνει τη ζωή τους και οι χρονιές με καλή σοδειά –όταν έβρεχε και οι τιμές ήταν υψηλές– είχαν επιτρέψει στους αγρότες να οργώσουν ακόμα περισσότερη γη και να σπείρουν ακόμα περισσότερο σιτάρι. Η ξηρασία του 1908, που οι ηλικιωμένοι την ανέφεραν συχνά στην κουβέντα τους, είχε σχεδόν ξεχαστεί. Οι βροχές έπεφταν με σταθερό ρυθμό για χρόνια, κάνοντας όλους τους κατοίκους της πόλης πλούσιους και κυρίως τον πατέρα της, που έπαιρνε μετρητά και επιταγές για τα γεωργικά μηχανήματα τα οποία πουλούσε.

Εκείνο το πρωινό, οι αγρότες είχαν μαζευτεί έξω από το εστιατόριο για να μιλήσουν για τις τιμές των σιτηρών και οι γυναίκες πήγαιναν τα παιδιά τους στο σχολείο. Μόλις λίγα χρόνια νωρίτερα, υπήρχαν άμαξες με άλογα στους δρόμους· πλέον, τα αυτοκίνητα προχωρούσαν ασθμαίνοντας προς το χρυσό, λαμπρό μέλλον, μέσα σε κορναρίσματα και σύννεφα καπνού. Το Ντάλχαρτ ήταν μια μικρή πόλη –που γινόταν μεγάλη με γοργούς ρυθμούς– με φιλανθρωπικά γεύματα, παραδοσιακούς αμερικανικούς χορούς και κυριακάτικες λειτουργίες. Με σκληρή δουλειά και κοινή νοοτροπία, οι κάτοικοι ζούσαν μια καλή ζωή αξιοποιώντας τη γη.

Η Έλσα ανέβηκε στο ξύλινο πεζοδρόμιο που διέτρεχε την κεντρική οδό. Οι σανίδες υποχωρούσαν ελαφρώς κάτω από τα

πέλματά της σε κάθε της βήμα και την έκαναν να νιώθει ότι αναπηδάει. Λίγες ζαρντινιέρες που κρέμονταν από τα γεισώματα των καταστημάτων πρόσθεταν μικρές πινελιές απαραίτητου χρώματος. Ο Εξωραϊστικός Σύλλογος της πόλης τις φρόντιζε ευλαβικά. Η Έλσα προσπέρασε τον Συνεταιρισμό Αποταμίευσης και Δανείων και τη νέα αντιπροσωπεία της Φορντ. Δεν έπαυε να της κάνει εντύπωση που ένας άνθρωπος μπορούσε να πάει σε ένα κατάστημα, να διαλέξει ένα αυτοκίνητο και να επιστρέφει με αυτό στο σπίτι του αυθημερόν.

Δίπλα στην Έλσα, το εμπορικό άνοιξε τις πόρτες του και ο ιδιοκτήτης, ο κύριος Χερστ, βγήκε έξω με μια σκούπα στο χέρι. Τα μακριά μανίκια του πουκαμίσου του ήταν μαζεμένα και αποκάλυπταν τους στιβαρούς πήχεις του. Η μύτη του έμοιαζε με πυροσβεστικό χρουνό, έτσι κοντόχοντρη και επιβλητική στο κοκκινωπό πρόσωπό του. Ήταν ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους της πόλης. Σε αυτόν ανήκαν το παντοπωλείο, το εστιατόριο, το παγωτατζίδικο και το φαρμακείο. Μόνο οι Γουόλκοτ είχαν μακροβιότερη ιστορία στην πόλη. Ήταν Τεξανοί τρίτης γενιάς και πολύ περήφανοι γι' αυτό. Ο λατρεμένος παππούς της Έλσας, ο Γουόλτερ, αποκαλούσε τον εαυτό του *Ρέιντζερ του Τέξας* ως τον θάνατό του.

«Γεια σας, δεσποινίς Γουόλκοτ», είπε ο μαγαζάτορας διώχνοντας από το ροδοκόκκινο πρόσωπό του μερικές τούφες από όσα μαλλιά τού είχαν απομείνει. «Θα έχουμε όμορφη μέρα σήμερα! Πηγαίνετε στη βιβλιοθήκη;»

«Μάλιστα», απάντησε η Έλσα. «Πού αλλού;»

«Έχω ένα καινούργιο κόκκινο μεταξωτό ύφασμα μέσα. Να το πείτε στις αδελφές σας. Θα γίνει πολύ όμορφο φόρεμα.»

Η Έλσα κοντοστάθηκε.

Κόκκινο μετάξι.

Δεν είχε φορέσει ποτέ της κόκκινο μετάξι. «Μπορείτε να μου το δείξετε; Σας παρακαλώ.»

«Μα ναι! Φυσικά. Μπορείτε να τους κάνετε έκπληξη.»

Ο κύριος Χερστ την έμπασε στο κατάστημα με ζωηρές κινήσεις. Όπου και να κοιτούσε η Έλσα, έβλεπε χρώματα: ξέχειλα καφάσια με αρακά και φράουλες, στοίβες από σαπούνια λεβάντας, όλα τυλιγμένα με λεπτό χαρτί, σακιά με αλεύρι και ζάχαρη, βάζα με τουρσί.

Την οδήγησε πίσω από σετ με πορσελάνινα πιάτα και ασημικά και διπλωμένα πολύχρωμα τραπεζομάντιλα και ποδιές, και έφτασαν σε μια στοίβα με υφάσματα. Έψαξε και πήρε ένα διπλωμένο κομμάτι κατακόκκινου μεταξωτού υφάσματος.

Η Έλσα έβγαλε τα δερμάτινα γάντια της, τα άφησε στην άκρη και άπλωσε το χέρι προς το μετάξι. Ποτέ της δεν είχε αγγίξει κάτι τόσο απαλό. Και σήμερα ήταν τα γενέθλιά της...

«Με τα χρώματα της Σάρλοτ—»

«Θα το πάρω εγώ», είπε η Έλσα. Μήπως ήταν αγένεια εκ μέρους της εκείνο το εμφατικό εγώ; Ναι. Μάλλον ήταν. Ο κύριος Χερστ την κοιτούσε περιέργα.

Ο κύριος Χερστ τύλιξε το ύφασμα με καφέ χαρτί, το έδεσε με σχοινί και της το έδωσε.

Η Έλσα ετοιμαζόταν να φύγει όταν είδε μια ασημιά κορδέλα για το μέτωπο με γυαλιστερές χάντρες. Ήταν κάτι που θα φορούσε η κόμησσα Ολένσκα στα Χρόνια της αθωότητας.

Η ΕΛΣΑ ΓΥΡΙΣΕ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ με τα πόδια από τη βιβλιοθήκη κρατώντας σφιχτά στο στήθος της το κόκκινο μεταξωτό ύφασμα, τυλιγμένο στο καφέ χαρτί του.

Άνοιξε την περίτεχνη μαύρη καγκελόπορτα και μπήκε στον κόσμο της μητέρας της —έναν κήπο καλοκλαδευμένο και περιφραγμένο, που μύριζε ρόδα και γιασεμί. Στο τέλος ενός μονοπατιού με θάμνους αριστερά και δεξιά, βρισκόταν η έπαυλη των

Γουόλκοτ, χτισμένη μετά τον Εμφύλιο από τον παππού της Έλσας για τη γυναίκα που αγαπούσε.

Η Έλσα ένωθε κάθε μέρα την απουσία του παππού της. Ήταν φωνακλάς, επιρρεπής στο ποτό και στους καβγάδες, αλλά ό,τι αγαπούσε, το αγαπούσε με όλη του την ψυχή. Είχε πενήθει τη γυναίκα του για χρόνια. Ήταν ο μόνος Γουόλκοτ εκτός από την Έλσα που λάτρευε το διάβασμα και συχνά έπαιρνε το μέρος της στους οικογενειακούς καβγάδες. *Μη φοβάσαι τον θάνατο, Έλσα. Να φοβάσαι μήπως δεν ζήσεις. Να είσαι γενναία.*

Κανένας δεν της είχε πει κάτι ανάλογο μετά τον θάνατό του και εκείνη ένωθε διαρκώς την απουσία του. Τα περιστατικά που της είχε αφηγηθεί από τα ατίθασα νεανικά του χρόνια στο Τέξας, στο Λαρέντο, στο Ντάλας, στο Όστιν και στις Μεγάλες Πεδιάδες, ήταν οι καλύτερες αναμνήσεις της.

Σίγουρα εκείνος θα την παρότρυνε να αγοράσει το κόκκινο μετάξι.

Η μητέρα σήκωσε το βλέμμα από τα τριαντάφυλλά της, έσπρωξε προς τα πίσω τη σκούφια για τον ήλιο και είπε: «Έλσα. Πού ήσουν;»

«Στη βιβλιοθήκη.»

«Έπρεπε να πεις στον πατέρα σου να σε πάει. Είναι πολύ μακριά για σένα.»

«Καλά είμαι, μαμά.»

Ειλικρινά. Μερικές φορές φέρονταν λες και ήθελαν να είναι άρρωστη.

Η Έλσα έσφιξε το πακέτο με το μεταξωτό.

«Να πας να ξαπλώσεις. Θα κάνει ζέστη. Πες στη Μαρία να σου φτιάξει λεμονάδα.» Η μητέρα της συνέχισε να κόβει λουλούδια και να τα βάζει στο πλεχτό καλάθι της.

Η Έλσα πήγε ως την εξώπορτα και μπήκε στο σκιερό εσωτερικό του σπιτιού. Τις μέρες που περίμεναν ζέστη, όλες οι κουρτίνες ήταν κλειστές. Σε εκείνη την πλευρά της πολιτείας, αυτό σή-

μαινε ότι περνούσαν πολλές σκοτεινές μέρες στο εσωτερικό του σπιτιού. Καθώς έκλεινε την πόρτα πίσω της, άκουσε τη Μαρία στην κουζίνα, να μουρμουρίζει ένα τραγούδι στα ισπανικά.

Η Έλσα διέσχισε διακριτικά το σπίτι και ανέβηκε στο υπνοδωμάτιό της. Εκεί, άνοιξε το καφετί περιτύλιγμα και κοίταξε το χτυπητό κόκκινο μετάξι. Δεν κρατήθηκε και το άγγιξε. Το απαλό άγγιγμα την παρηγόρησε κάπως, της θύμισε μια κορδέλα που είχε όταν ήταν μικρή, τότε που πιπίλιζε τον αντίχειρά της.

Θα τα κατάφερνε, θα έκανε την τρέλα που είχε μπει ξαφνικά στο μυαλό της;

Θα άρχιζε από την εμφάνισή της...

Να είσαι γενναία.

Η Έλσα έπιασε μια μεγάλη τούφα μαλλιών που έφταναν ως τη μέση της και τα έκοψε στο ύψος του σαγονιού. Ένωθε να την έχει καταλάβει ένα είδος μανίας, αλλά συνέχισε να κόβει, μέχρι που τα μακριά ξανθά μαλλιά της κατέληξαν τούφες τούφες στα πόδια της.

Ένα χτύπημα στην πόρτα την αιφνιδίασε τόσο πολύ, που το ψαλίδι τής έπεσε με κρότο πάνω στη συρταριέρα.

Η πόρτα άνοιξε. Η μητέρα της μπήκε στο δωμάτιο, είδε τα κοντοκομμένα μαλλιά της και μαρμάρωσε. «Τι έκανες;»

«*Ηθελα—*»

«Δεν θα ξαναβγείς από το σπίτι μέχρι να μακρύνουν. Τι θα πει ο κόσμος;»

«*Οι νέες κοπέλες έχουν καρέ μαλλιά, μαμά.*»

«*Όχι οι καλές νέες κοπέλες, Έλσινορ. Θα σου φέρω ένα καπέλο.*»

«*Ηθελα μόνο να δείχνω όμορφη*», είπε η Έλσα.

Η λύπηση στα μάτια της μητέρας της τη διέλυσε.

ΔΥΟ

Για μέρες, η Έλσα έμεινε κρυμμένη στο δωμάτιό της, με την πρόφαση ότι δεν ένιωθε καλά. Η αλήθεια ήταν ότι δεν μπορούσε να αντικρίσει τον πατέρα της με τα στραβοκομμένα μαλλιά της, γιατί αποκάλυπταν την ανάγκη της. Στην αρχή, προσπάθησε να διαβάσει. Πάντα στα βιβλία κατέφευγε για παρηγοριά: τα μυθιστορήματα της επέτρεπαν να είναι τολμηρή, γενναία, όμορφη, αν και μόνο στη φαντασία της.

Αλλά το κόκκινο μεταξωτό τής ψιθύριζε, φώναζε το όνομά της, μέχρι που τελικά άφησε τα βιβλία κατά μέρος και άρχισε να φτιάχνει ένα πατρόν από εφημερίδα. Μόλις το τελείωσε, της φάνηκε ανόητο να μη συνεχίσει: και έτσι έκοψε το ύφασμα και άρχισε να ράβει για να έχει κάτι να κάνει.

Καθώς έραβε, την κατέκλυσε ένα απίστευτο συναίσθημα: ένιωσε *ελπίδα*.

Τελικά, ένα βράδυ Σαββάτου, είχε στα χέρια της το ραμμένο φόρεμα. Ήταν η επιτομή της μόδας των μεγάλων πόλεων —είχε λαιμόκοψη V στο μπούστο, χαμηλή μέση και κατέληγε σε φύλλα: ήταν απόλυτα, τολμηρά μοντέρνο. Ένα φόρεμα για μια από εκείνες τις γυναίκες που χόρευαν όλη νύχτα και δεν είχαν

την παραμικρή έγνοια στο μυαλό τους. Ξεπεταγμένες τις αποκαλούσαν. Νέες γυναίκες που επιδεικνυαν την ανεξαρτησία τους, έπιναν παράνομο αλκοόλ και κάπνιζαν και χόρευαν με φορέματα που άφηναν ακάλυπτα τα πόδια τους.

Η Έλσα έπρεπε τουλάχιστον να δοκιμάσει το φόρεμα, ακόμα και αν δεν το φορούσε ποτέ έξω από εκείνους τους τέσσερις τοίχους.

Έκανε το μπάνιο της, ξύρισε τα πόδια της και φόρεσε μεταξωτές κάλτσες, ισιώνοντάς τες στο γυμνό της δέρμα. Τύλιξε τα υγρά της μαλλιά με τσιμπιδάκια και προσευχήθηκε να γίνουν έστω και λίγο κυματιστά. Όσο στέγνωναν τα μαλλιά της, μπήκε κρυφά στο δωμάτιο της μητέρας της και δανείστηκε λίγα καλλυντικά από την τουαλέτα της. Από τον κάτω όροφο άκουγε τη Βικτρόλα να παίζει μουσική.

Τελικά, βούρτσισε τα ελαφρώς κυματιστά μαλλιά της και φόρεσε στο μέτωπο τη λαμπερή ασημένια κορδέλα. Έβαλε το φόρεμα· το ύφασμα γλίστρησε πάνω της, ανάλαφρο σαν σύννεφο. Τα φύλλα στο τελείωμα τόνιζαν τα μακριά της πόδια.

Σκύβοντας προς τον καθρέφτη, τόνισε τα γαλάζια μάτια της με μαύρο μολύβι και έβαλε λίγο ανοιχτό ροζ ρουζ στα έντονα ζυγωματικά της. Το κόκκινο κραγιόν έκανε τα χείλη της να φαίνονται πιο γεμάτα, όπως υπόσχονταν πάντα τα γυναικεία περιοδικά.

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και σκέφτηκε: *Θεέ μου. Είμαι σχεδόν όμορφη.*

«Θα τα καταφέρεις», είπε δυνατά. *Να είσαι γενναία.*

Καθώς βγήκε από το δωμάτιο και κατέβηκε τη σκάλα, ένιωθε μια παράδοξη αυτοπεποίθηση. Σε όλη της τη ζωή της έλεγαν ότι ήταν άσχημη. Αλλά εκείνη τη στιγμή δεν ήταν...

Η μητέρα της ήταν η πρώτη που την είδε. Σκούνησε τον άντρα της αρκετά δυνατά για να τον κάνει να σηκώσει το βλέμμα από ένα περιοδικό με αγροτικά νέα.

Το πρόσωπό του γέμισε ρυτίδες. «Τι είναι αυτό που φοράς;»
 «Εγώ... εγώ το έραφα», είπε η Έλσα ενώνοντας νευρικά τα χέρια της.

Ο πατέρας έκλεισε με δύναμη το περιοδικό του. «Τα μαλλιά σου. Θεέ και Κύριε. Και αυτό το φόρεμα πόρνης. Πήγαινε στο δωμάτιό σου και σταμάτα να εξευτελιζέσαι.»

Η Έλσα στράφηκε προς τη μητέρα της για βοήθεια. «Είναι η τελευταία λέξη της μόδας—»

«Όχι για τις σεμνές γυναίκες, Έλσινορ. Φαίνονται τα γόνατά σου. Δεν είμαστε στη Νέα Υόρκη.»

«Φύγε από μπροστά μου», είπε ο πατέρας. «Αμέσως.»

Η Έλσα αρχικά υπάκουσε. Και μετά σκέφτηκε τι θα σήμαινε αν έκανε αυτό που της ζητούσαν. Κοντοστάθηκε. Ο παππούς Γουόλτ θα της έλεγε να μην το βάλει κάτω.

Κατάφερε να σηκώσει ψηλά το πιγούνι. «Θα πάω απόψε στο μπαρ για να ακούσω μουσική.»

«Δεν θα πας πουθενά.» Ο πατέρας της σηκώθηκε όρθιος. «Σου το απαγορεύω.»

Η Έλσα έτρεξε προς την πόρτα, γιατί φοβόταν πως αν έκοβε ταχύτητα, θα σταματούσε. Πετάχτηκε έξω και συνέχισε να τρέχει, αγνοώντας τις φωνές που την καλούσαν να γυρίσει. Δεν σταμάτησε μέχρι που της κόπηκε η ανάσα.

Στην πόλη, το μπαρ ήταν στριμωγμένο ανάμεσα σε έναν παλιό στάβλο ενοικίασης αλόγων –που πλέον ήταν σφραγισμένος με σανίδες, στη νέα εποχή των αυτοκινήτων– και σε έναν φούρνο. Από τότε που είχε επικυρωθεί η 18η Τροπολογία και είχε ξεκινήσει η Ποταπαγόρευση, η Έλσα είχε δει γυναίκες και άντρες να εξαφανίζονται πίσω από την ξύλινη πόρτα του μπαρ. Και, αντίθετα με την άποψη της μητέρας της, πολλές νέες κοπέλες ήταν ντυμένες ακριβώς σαν την Έλσα.

Κατέβηκε τα ξύλινα σκαλοπάτια, έφτασε στην ξύλινη πόρτα και χτύπησε. Άνοιξε ένα πορτάκι που δεν είχε αντιληφθεί ότι

βρισκόταν εκεί και εμφανίστηκαν δύο μισόκλειστα μάτια. Από το άνοιγμα ξεχύθηκε μια τζαζ μελωδία παιγμένη στο πιάνο και καπνός πούρου. «Το σύνθημα», είπε μια οικεία φωνή.

«Το σύνθημα;»

«Δεσποινίς Γουόλκοτ. Χαθήκατε;»

«Όχι, Φρανκ. Επιθύμησα να ακούσω λίγη μουσική», είπε, περήφανη για τον εαυτό της που ακουγόταν τόσο ήρεμη.

«Ο πατέρας σας θα με γδάρει ζωντανό αν σας αφήσω να περάσετε. Γυρίστε σπίτι. Δεν είναι σωστό μια κοπέλα σαν εσάς να γυρίζει στους δρόμους ντυμένη έτσι. Μόνο μπλεξίματα μπορεί να σας φέρει αυτό.»

Το πορτάκι έκλεισε. Η Έλσα εξακολουθούσε να ακούει μουσική πίσω από την κλειδωμένη πόρτα. «Ain't We Got Fun.» Η μυρωδιά του καπνού από πούρο πλανιόταν ακόμη στον αέρα.

Η Έλσα στεκόταν ακίνητη και μπερδεμένη. Δεν θα την άφηναν ούτε να περάσει; Γιατί όχι; Εντάξει, με την Ποτοαπαγόρευση ήταν παράνομο να πίνεις, αλλά όλοι στην πόλη έβρεχαν το λαρύγγι τους σε τέτοια μέρη και οι αστυνομικοί έκαναν τα στραβά μάτια.

Η Έλσα προχωρούσε στον δρόμο προς το δικαστήριο της κομητείας, χωρίς να ξέρει πού πηγαίνει.

Και τότε είδε έναν άντρα να έρχεται προς το μέρος της.

Ήταν ψηλόλιγνος, με πυκνά μαύρα μαλλιά, κάπως στρωμένα με μια γυαλιστερή πομάδα. Φορούσε μαύρο παντελόνι που κολλούσε στους στενούς του γοφούς, ένα λευκό πουκάμισο κουμπωμένο μέχρι ψηλά και ένα μπεζ πουλόβερ. Φαινόταν μόνο ο κόμπος της καρό γραβάτας του. Μια δερμάτινη τραγιάσκα στεκόταν με σιλ στο κεφάλι του.

Καθώς περπατούσε προς το μέρος της, η Έλσα είδε πόσο μικρός ήταν –πιθανότατα όχι πάνω από δεκαοχτώ, με ηλιοκαμένο δέρμα και καστανά μάτια. (Μάτια ερωτικά, θα έγραφαν τα ρομαντικά της μυθιστορήματα.)

«Γεια σας, κυρία μου.» Σταμάτησε και χαμογέλασε, βγάζοντας την τραγιάσκα του.

«Σ' ε-εμένα μιλάτε;»

«Δεν βλέπω κανέναν άλλο τριγύρω. Λέγομαι Ραφαέλο Μαρτινέλι. Μένεις στο Ντάλχαρτ;»

Ιταλός. Θεούλη μου. Ο πατέρας της δεν θα ήθελε να ρίξει δεύτερη ματιά σε αυτό το αγόρι, πόσο μάλλον να του μιλήσει.

«Ναι.»

«Εγώ όχι. Είμαι από την πολύβουη μεγαλούπολη του Λόνσσομ Τρι, προς τα σύνορα με την Οκλαχόμα. Αν ανοιγοκλείσεις τα μάτια, το προσπέρασες. Πώς σε λένε;»

«Έλσα Γουόλκοτ», είπε.

«Γουόλκοτ, όπως ο έμπορος των τρακτέρ; Ξέρω τον μπαμπά σου.» Της χαμογέλασε. «Τι κάνεις ολομόναχη εδώ με αυτό το όμορφο φόρεμα, Έλσα Γουόλκοτ;»

Να είσαι η Φάνι Χιλ. Να είσαι τολμηρή. Ίσως τώρα ήταν η μοναδική της ευκαιρία. Όταν θα γύριζε σπίτι, ο πατέρας πιθανότατα θα την κλείδωνε στο σπίτι. «Ενιωσα... μοναξιά, μάλλον.»

Τα σκούρα μάτια του Ραφαέλο άνοιξαν διάπλατα. Το μήλο του Αδάμ ανεβοκατέβηκε καθώς ξεροκατάπιε.

Πέρασε μια αιωνιότητα όσο περίμενε η Έλσα την απάντησή του.

«Κι εγώ νιώθω μοναξιά.»

Της έπιασε το χέρι.

Η Έλσα σχεδόν αποτραβήχτηκε· τόσο πολύ αιφνιδιάστηκε.

Πότε ήταν η τελευταία φορά που την είχε αγγίξει κάποιος; *Είναι μόνο ένα άγγιγμα, Έλσα. Μην είσαι ανόητη.*

Ήταν τόσο όμορφος, που η Έλσα ένιωσε να ζαλίζεται. Θα ήταν σαν τα αγόρια που την πείραζαν και την τρομοκρατούσαν στο σχολείο, που την έλεγαν Έλσα η Αόρατη πίσω από την πλάτη της; Το φως του φεγγαριού και οι σκιές σμίλευαν το πρόσωπό του –είχε ψηλά ζυγωματικά, πλατύ, επίπεδο μέτωπο, έντονη,

ίσια μύτη και χείλη τόσο γεμάτα, που η Έλσα σκέφτηκε χωρίς να το θέλει τα αμαρτωλά μυθιστορήματα που διάβαζε.

«Έλα μαζί μου, Ελς.»

Έτσι απλά, της είχε δώσει ένα νέο όνομα, την είχε μεταμορφώσει σε κάποια άλλη. Με εκείνη την οικειότητα, μια ανατριχίλα διαπέρασε το σώμα της.

Την πήγε σε ένα κακοφωτισμένο, ερημικό δρομάκι και από εκεί διέσχισαν τον σκοτεινό δρόμο. «Toot, toot, Tootsie! Goodbye» ακουγόταν από τα ανοιχτά παράθυρα του παραάνομου μπαρ.

Προσπέρασαν τον νέο σταθμό των τρένων, βγήκαν από την πόλη και προχώρησαν προς ένα κομψό, καινούργιο αγροτικό Model T της Φορντ με μεγάλη καρότσα κλεισμένη περιμετρικά με σανίδες.

«Ωραίο φορτηγάκι», του είπε.

«Ήταν καλή χρονιά για το σιτάρι. Σου αρέσει η νυχτερινή οδήγηση;»

«Ναι.» Η Έλσα κάθισε στη θέση του συνοδηγού και εκείνος έβαλε μπροστά τη μηχανή. Η καμπίνα τρανταζόταν καθώς κατευθύνονταν προς τα βόρεια.

Σε λιγότερο από ενάμισι χιλιόμετρο, με το Ντάλχαρτ να διακρίνεται στον καθρέφτη, δεν φαινόταν τίποτα γύρω τους. Ούτε λόφοι, ούτε κοιλάδες, ούτε δέντρα, ούτε ποτάμια, μόνο ο έναςτρος ουρανός, τόσο απέραντος, που έμοιαζε να έχει καταπιεί τον κόσμο.

Οδηγώντας στον γεμάτο λακκούβες χωματόδρομο, ο άντρας έστριψε στο παλιό υποστατικό των Στιούαρντ. Κάποτε ήταν φημισμένο σε όλη την κομητεία για το μέγεθος του στάβλου του, αλλά είχε εγκαταλειφθεί στην τελευταία ξηρασία και το μικρό σπίτι πίσω από τον αχυρώνα ήταν από χρόνια σφαλισμένο με σανίδες.

Σταμάτησε μπροστά στον άδειο αχυρώνα, έσβησε τη μηχανή και έμεινε ακίνητος για λίγα δευτερόλεπτα, κοιτάζοντας ευθεία

μπροστά του. Τη σιωπή ανάμεσά τους διέκοπταν μόνο οι ανάσες τους και οι κρότοι της σβηστής μηχανής.

Έσβησε τα φώτα, άνοιξε την πόρτα του και έκανε τον γύρο του φορτηγού για να ανοίξει και τη δική της.

Η Έλσα τον κοιτούσε, καθώς της έπιανε το χέρι για να τη βοηθήσει να βγει από το φορτηγό.

Ο άντρας θα μπορούσε να κάνει ένα βήμα πίσω, αλλά δεν το έκανε και έτσι η Έλσα ήρθε τόσο κοντά του, που μύρισε το ούισκι στην ανάσα του και τη λεβάντα που μάλλον είχε χρησιμοποιήσει η μητέρα του όταν σιδέρωνε ή έπλενε το πουκάμισό του.

Της χαμογέλασε και εκείνη ανταπέδωσε το χαμόγελο γεμάτη ελπίδα.

Εκείνος άπλωσε δύο παπλώματα στην ξύλινη καρότσα και ανέβηκαν.

Ξάπλωσαν πλάι πλάι και κοιτούσαν τον απέραντο, γεμάτο αστέρια νυχτερινό ουρανό.

«Πόσων χρονών είσαι;» ρώτησε η Έλσα.

«Δεκαοχτώ, αλλά η μητέρα μου μου φέρεται σαν να είμαι παιδί. Έφυγα στα κρυφά για να βγω βόλτα απόψε. Ανησυχεί πολύ για το τι θα πει ο κόσμος. Εσύ είσαι τυχερή.»

«Τυχερή;»

«Μπορείς να περπατάς μόνη σου τη νύχτα, φορώντας αυτό το φόρεμα, χωρίς συνοδό.»

«Ο πατέρας μου δεν χαίρεται καθόλου γι' αυτό, μη νομίζεις.»

«Αλλά τα κατάφερες. Το έσκασες. Σκέφτεσαι ποτέ ότι η ζωή είναι κάτι πολύ μεγαλύτερο από αυτό που βλέπουμε εδώ, Ελς;»

«Ναι», του είπε εκείνη.

«Θέλω να πω... κάπου στον κόσμο τα παιδιά της ηλικίας μας πίνουν παράνομο αλκοόλ και χορεύουν τζαζ. Οι γυναίκες καπνίζουν δημόσια.» Αναστέναξε. «Και εμείς είμαστε εδώ.»

«Έκοψα τα μαλλιά μου», είπε η Έλσα. «Ο πατέρας μου αντέδρασε σαν να είχα σκοτώσει άνθρωπο.»

Θα ανακαλύψει τον καλύτερο εαυτό της στους χειρότερους καιρούς

Τέξας, 1921. Ο Α΄ Παγκόσμιος Πόλεμος έχει τελειώσει και η Αμερική ετοιμάζεται να μπει σε μια νέα, αισιόδοξη περίοδο. Αλλά για την Έλσα Γουόλκοτ, που θεωρείται πολύ μεγάλη για να παντρευτεί, το μέλλον διαγράφεται ζοφερό μέχρι τη νύχτα που γνωρίζει τον Ρείφ Μαρτινέλι και αποφασίζει να αλλάξει τη ρότα της ζωής της.

Το 1934 ο κόσμος έχει αλλάξει· εκατομμύρια άνθρωποι έχουν χάσει τη δουλειά τους και η ξηρασία έχει καταστρέψει τις Μεγάλες Πεδιάδες. Οι αγρότες δουλεύουν σκληρά για να μη χάσουν τη γη και τη ζωή τους. Στο αγρόκτημα των Μαρτινέλι όλα πεθαίνουν, μαζί και ο σαθρός γάμος της Έλσας· κάθε μέρα είναι μια καταδικασμένη μάχη με τη φύση, μια πάλη για να κρατήσει τα παιδιά της στη ζωή. Σε αυτή την αβέβαιη και επικίνδυνη εποχή, η Έλσα είναι αναγκασμένη να πάρει μια σκληρή απόφαση: να πολεμήσει για τη γη που αγαπά ή να την εγκαταλείψει και να πάει στη Δύση, στην Καλιφόρνια, σε αναζήτηση μιας καλύτερης ζωής.

Οι *Τέσσερις άνεμοι* είναι ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα που ζωντανεύει την εποχή της Μεγάλης Ύφεσης – τις σκληρές αλήθειες που δίδαξαν τους Αμερικανούς και τις μακροχρόνιες συγκρούσεις ανάμεσα στους έχοντες και τους μη έχοντες. Είναι ένας ύμνος στην ελπίδα, την ανθεκτικότητα και τη δύναμη του ανθρώπινου πνεύματος απέναντι στις αντιξοότητες, ένα ανεξίτηλο πορτρέτο της Αμερικής, ιδωμένο μέσα από τα μάτια μιας αδάμαστης γυναίκας, της οποίας η γενναιότητα και η θυσία θα καθορίσουν μια ολόκληρη γενιά.

εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-155-3

9 789606 451553

